

Лѣтень день

Х. Тома

лечния, широкъ свѣтъ, който му се струвалъ хубавъ като приказка. Понеже нѣмалъ пари, станалъ огнярь въ единъ параходъ и отпътувалъ за Америка. Пътувалъ и по Европа, ходилъ чакъ въ далечна Русия. Много занаяти промѣнилъ. Каралъ омнибусъ, билъ кондукторъ по желѣзницитѣ, работилъ по чифлици, ловилъ риба. Дълго гладувалъ. Три години прекаралъ самъ-самичкѣкъ на единъ рибарски островъ край Нова Зеландия. И презъ тия скитничества продължавалъ да пише. Макаръ че му връщали отъ списанията и вестницитѣ пратенитѣ ржкописи, Хамсунъ се не отчайвалъ: той ги преработвалъ, преписвалъ и пишелъ нови. Много четѣлъ, учелъ чужди езици, наблюдавалъ живота на хората, записвалъ си каквото види и чуе.

Отъ рибарския островъ младиятъ писателъ, незнаенъ още никому, пратилъ въ едно списание частъ отъ своя романъ, озаглавенъ „Гладъ“. Това станало презъ 1888 година. Ржкописъта била напечатана. Всички харесали романа. Оттогава Хамсунъ се прочулъ. Много разкази, романи и драми написалъ той следъ това. Отъ романитѣ му сж най-хубави „Гладъ“, „Виктория“ и „Панъ“, а отъ драмитѣ — „Царица Тамара“. Повечето Хамсунови книги сж преведени и на български. Въ тѣхъ той разказва за живота на беднитѣ хора, за които малцина писатели разказвали въ онова време. Въ романа „Виктория“ той описва живота на едно селенче, синъ на воденичаръ, което било много даровито и съ работа и прилежание успѣло да стане прочутъ писателъ